

COLUMN

Mieke Huisman zoekt naar nieuwe wegen om onderweg te zijn.

Er zijn momenten in het leven waarop je helder voor ogen hebt wat het meest belangrijk voor je is. Ik had zo'n ervaring in een oude, versleten hut in Schotland. Een vroegere bewoner had zichzelf in de woonkamer opgehangen, aan de balken vlak bij de haard. Zijn geest waarde sindsdien door de kamers. Het kon niet anders of het zou een boeiende nacht worden.

Erik en ik fietsten door de Cairngorms, het noordoostelijke deel van de Schotse Hooglanden. Ik had een hagelnieuwe gravelbike en we hadden al een week offroadgenot gehad. De zompige, met moeras gestoffeerde bergen trokken ons steeds dieper de onbewoonde wereld in, naar oude schuurtjes en arbeidershuisjes zonder voorzieningen die *bothies* heten en waar reizigers gratis mogen overnachten. Spookverhaal of niet, met een overactieve fantasie zijn ze allemaal spannend. Deze gebouwtjes hebben al zoveel gezien en gehoord dat er in elke muur wel een geest moet zitten.

De meeste bothies zijn voor fietsers nauwelijks bereikbaar en dat maakt het voor bikepackers extra leuk. Zo leuk, dat de bothies een beetje té populair werden en er in het COVID-tijdperk werd opgeroepen om alsjeblieft weg te blijven. Maar goed, wij waren er een jaartje eerder, toen alles nog vredig was.

Na een comfortabele zeventig kilometer over asfalt stonden we aan de poort van een gravelweg die naar de bothy leidde. Het was al zes uur 's avonds. We kookten pasta in het gras en waren eigenlijk wel klaar met de dag toen we de bergen in reden. Het eerste stuk ging door een dicht bos, vrij uitzonderlijk voor de kaalgeslagen Highlands. Het grind werd steeds grover en de kuilen in de weg dieper, maar het bleef fietsbaar. Op een gegeven moment hield het bos abrupt op en stonden we vlak onder de top van een berg met een magnifiek uitzicht over de bergketen erachter. Het late strijklicht schitterde door de natte dalen.

De laatste pakweg vier kilometer was een moeras. De weg was eerst zompig en verdween daarna tussen varens en andere natte planten. De fiets duwend en trekkend liepen we nog ruim een uur

Helder van geest

tot onze enkels in het water voor de bothy in het schemerdonker verscheen, ingeklemd tussen de voet van een hoge berg en een brede grindrivier die in een *loch* uitmondde.

De hut bestond uit een hal en twee kamers, beide leeg, een gemetselde haard in de muur en houten slaapplatforms waarop je een matje kon leggen. Er was niemand en ik hoorde nog niets kraken. We maakten er een romantische avond van met waxinelichtjes en een kaasplankje. De fietsen stonden naast ons, in de kamer voor de geopende deur. Erik sliep al snel als een beer. Ik lag een tijdje wakker, probeerde niet aan mensen te denken die zichzelf aan de balken hadden opgehangen, deed dat toch, maar moet op een gegeven moment in slaap zijn gevallen.

Ik schrok wakker van een klapperende voordeur. De planken in de hal kraakten precies op zo'n zelfde manier als je wel eens in horrorfilms hoort. Daarna was er een doffe dreun. Het gekke was dat ik verstijfd in bed lag, zeker een minuut of tien. Ik had zoiets nog nooit meegemaakt. Mijn lichaam deed niks meer, het enige wat ik kon doen, was mijn ogen openen en rondkijken. Het open- en dichtslaan van de deur bleef doorgaan, ik hoorde nu ook gemompel. Toen ik eindelijk weer kon bewegen, probeerde ik eerst Erik wakker te schudden en nadat dat niet lukte, stond ik in een vlaag van nuchterheid op en liep naar buiten. Op mijn weg door de hal kwam ik twee wandelaars met hoofdlampen tegen die hun tassen naar binnen sjouwden en in het donker een wel heel late avondmaaltijd zaten te koken. Tot zover de spoken.

Er was wel iets gekks, dacht ik toen ik de volgende ochtend wakker werd en weer helder kon nadenken. Al die tijd dat ik zo verstijfd in mijn slaapzak lag, ging er maar één gedachte door mijn hoofd: niet de fietsen! Als ze de fietsen maar niet stelen! 🚲